

Glorii ale lui Isus Hristos în evanghelia după Ioan 17 (1)

Gloaria divină și veșnică a lui Hristos

William Henry Westcott

© SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 17; 1,1; Evrei 1; Coloseni 1

Introducere

Când într-o seară am savurat privilegiul ca împreună cu prietenii să citim și să studiem pe scurt capitolul 17 al evangheliei după Ioan, după ce m-am retras la odihnă, în duhul meu s-au ridicat cu mare proșpețime cele cinci glorii ale lui Hristos, care sunt amintite în acest capitol.

În speranța că unii cititori vor avea câștig din acest studiu și vor fi stimulați să mediteze la ele, le scriu.

Locul pe care îl ocupă capitolul 17 al evangheliei după Ioan este cunoscut. În capitolul 12 Isus încheie lucrarea Sa publică printre iudei, căci acolo se spune în versetul 36: „Isus le-a spus aceste lucruri; apoi a plecat și S-a ascuns de ei” (Ioan 12.36), și în versetul 37: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, ei tot nu credeau în El” (Ioan 12.37). Împietrirea a atins poporul ca judecată, așa cum a fost prorocit prin prorocul Isaia, și cu toate că mulți din bărbații de frunte au fost convinși de trimiterea Sa divină, toată influența lor asupra poporului a fost nimicită, deoarece ei de frica fariseilor nu L-au mărturisit. Cuvintele lui Hristos de la sfârșitul capitolului ne arată rezultatul. Chiar dacă atunci judecata nu a venit peste ei, totuși lepădarea Lui Însuși și a cuvintelor Sale însemna judecata „în ziua de pe urmă”.

De aceea începând cu capitolul 13 și până la sfârșitul capitolului 16 El Se ocupă numai cu ucenicii Săi, arătându-le cu mare certitudine ce înseamnă plecarea Lui și cum se păstrează intimitatea cu El pe locul pe care El îl va ocupa începând de acum, cu toate că ei vor rămâne pe pământ, și cum în timpul absenței Lui ei vor fi păstrați pe pământ în pace, cum vor aduce roadă și cum vor fii mărturie.

După ce ne-a fost prezentată această slujbă pentru însoțitorii Lui preaiubiți, în capitolul 17 ne este relatată rugăciunea Sa adresată Tatălui, rostită în prezența lor, pentru ca ei să aibă bucuria deplină în ei înșiși (Ioan 17.13). Lor le-a fost permis să audă acest schimb de gânduri cu Tatăl, pentru ca ei să cunoască locul pe care ei îl aveau în sentimentele Lui și în ale Tatăl, și să savureze bucuria care decurge din aceasta. În această intimitate și bucurie suntem noi – chiar noi – introduși în versetul 20. Oricât de cunoscut ar putea fi versetul acesta, recomand cititorilor mei să mediteze la el. În această rugăciune găsim cele cinci glorii amintite mai înainte.

Gloria divină și veșnică

Ioan 17.5: Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.

Versetul 5 ne numește prima glorie, și cea mai veche în ce privește timpul. Este clar că aici este vorba de glorie divină și veșnică, de gloria „pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. El Se adresează Tatălui în toată liniștea cunoscutei intimități și ca Unul care a luat în calcul importanța cuvintelor Sale, căci El Se roagă fiind conștient că ucenicii Lui Îl ascultă, și ținând cont și de bucuria lor. În rugăciunea Sa El merge înapoi în cea părtășie veșnică cu El

în glorie, care a existat înainte tuturor lucrurilor temporale și materiale ale creației. Aici suntem înainte de Geneza 1. La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Însă în timp era Unul înainte de a fi cerurile și pământul, și Acesta existent mai înainte este Elohim-Dumnezeu. În versetul al doilea al aceluși capitol al cărții Geneza, care începe dezvoltarea în scris a Dumnezeirii, Duhul lui Dumnezeu este prima Persoană divină amintită separat. Dar în Ioan 17.5 sunt arătați inimilor noastre adoratoare Tatăl și Fiul ca Persoane divine în propria lor glorie și Fiul ca Unul, care era deja înainte de crearea lumii, necreat. În felul acesta se întregește privirea noastră cu privire la Dumnezeu Trinitatea veșnică.

Cuvântul – Ioan 1.1

Ioan 1.1: La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

Trei locuri semnificative din Scriptură se referă la această dezvoltare minunată a gloriei Domnului Isus. Primul capitol al evangheliei după Ioan este o antiteză la Geneza 1 și merge înapoi până în veșnicia nemăsurabilă. Evident este o diferență uriașă între „la început Dumnezeu a creat” și „la început era”. Primul loc relatează începutul a ceea ce avea un început, ultimul se referă la Acela care era deja prezent și a fost atunci când au început toate celelalte, care au un început. Cuvântul nu a început niciodată să fie Cuvântul; în El vedem veșnicia existenței Sale, cu toate că duhul nostru limitat ajunge să se clatine când privim aceasta. Cuvântul a fost din veșnicie distinctiv în personalitatea Sa, căci El era la Dumnezeu. El nu este Același ca Tatăl, și nici nu este Același ca Duhul Sfânt. El nu era o revărsare a Tatălui. El nu a devenit Cuvântul, nici prin creație, nici prin evoluție sau naștere într-un moment îndepărtat al veșniciei din trecut, căci atunci ar fi avut un început, ceea ce ar fi în contradicție cu ceea ce este constatat în primele trei versete. Căci în momentul începutului unui lucru oarecare, care avea început, El era. Gloria, pe care El o avea la Tatăl, înainte de a fi lumea, era glorie divină și veșnică: Cuvântul era Dumnezeu.

Însă ca, Cuvântul în Dumnezeire El este Acela în care Dumnezeirea putea să Se exprime și în care S-a exprimat. Ca să explicăm aceasta, dorim să spunem cu reverență, că Tatăl rămâne nevăzut și Duhul nu ia nici o înfățișare personală (cu toate că El uneori a luat forme simbolice ca porumbel sau flacăra de foc și este prezentat simbolic prin untdelemn). Însă Fiul a devenit Om, Cuvântul a devenit carne. Desigur noi nu putem spune în ce fel Dumnezeirea Își împărtășea gândurile cu Dumnezeirea pe când erau numai Ei singuri și nu exista nimic altceva. Nimeni nu cunoaște pe Fiul, ci numai Tatăl. Desigur nu ne poate întrista că acolo sunt glorie mai profunde și mai mari în Fiul necreat, decât noi ființele create le putem pricepe. Însă în ce fel și în ce timp Dumnezeu S-a arătat: Cuvântul veșnic era acea Persoană a Dumnezeirii, în care El a făcut aceasta!

Când de aceea de exemplu Dumnezeirea a vrut să Se arate în creație, toate lucrurile au fost create prin El, și fără El nu a fost făcut nimic din cele făcute. S-ar putea să fie greu să explicăm înțelesul aceluși verset minunat, însă vrem să tragem concluzia din el că totul, de la cele mai extreme până la cele mai neînsemnate și de la cele mai mari până la cele mai mici au venit din mâna Cuvântului, și anume cu intenția ca fiecare lucru în măsura lui să fie o expresie a gloriei Dumnezeului nevăzut (vezi Romani 1.19-20 și Psalmul 19.1). Nu numai că era creat,

și nici că a fost creat prin acțiunea Fiului – ambele rămân totdeauna adevărate –, ci că atunci când au fost chemate la existență au primit forma și misiunea ca o parte a creației nemărginite cu scopul să exprime puterea veșnică și Dumnezeuirea Creatorului lor. În felul acesta este posibil să găsim în natură, în legile ei, în formele ei, în culorile ei, în mineralele ei, în puterile ei nemărginite prezentări simbolice ale realităților divine. Însă lucrurile materiale nu sunt ultima realitatea mare, ci ele slujesc ca mijloace să facă creaturile dotate cu inteligență să înțeleagă realitatea mare care se ascunde înapoia lor. Și această realitate este Dumnezeu Însuși.

Deci așa precum în creație, tot așa în Providență, în întrupare, în mântuire, în înviere și în glorie și în domnia din zilele viitoare, precum și în judecata sau binecuvântarea finală și veșnică, Hristos este Acela în care lui Dumnezeu Îi place întotdeauna să Se arate.

Fiul – Evrei 1

Al doilea loc semnificativ din Scriptură, care se referă la această glorie a lui Isus, este primul capitol al epistolei către Evrei. Demnitatea Fiului în legătură cu mărimea tuturor celor care au fost făcute și întemeiate prin El pare să fie tema scriitorului. Dacă noi avem pe Hristos, atunci avem realitatea. Modelul și umbra, simbolizarea și prorocia au fost în trecut, o dezvoltare parțială a gândurilor și vocii lui Dumnezeu au fost suficiente pentru timpul și locul unde și când au fost date. Dar la sfârșitul acestor zile Dumnezeu a vorbit în Fiul Său, care L-a revelat pe deplin în plinătatea înțelegerii, puterii și demnității și prin faptul că în El s-a împlinit orice model și umbră, El a dovedit că toate poruncile și practicile de odinioară sunt nu numai de prisos, ci sunt și slabe și nefolositoare (Evrei 7.18).

Însă toate acestea aveau loc cu privire la demnitatea Fiului. El este mai presus de îngerii (Evrei 1-2), mai mare decât Moise (Evrei 3), mai mare decât Iosua (Evrei 4), Mai mare decât Aaron (Evrei 5), mai mare decât Avraam și Melhisedec, care a binecuvântat pe Avraam, sau decât preoți leviți, care erau în coapsele lui Avraam, atunci când cel mai mic a fost binecuvântat de cel mai mare (Evrei 7.7).

Dumnezeu nu numai spune despre Fiul: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”, și nici nu pune numai onoarea lui Moise, care a fost credincios ca slujitor în casa sa, față în față cu onoarea lui Hristos, Fiul era peste Casa lui Dumnezeu, ci El ne amintește în versetul al doilea al primului capitol că El ca Fiu era înainte de toate veacurile și El era puterea activă, prin care Dumnezeu a făcut sau urma să facă toată ordinea și constituirea veacurilor care urmau să vină. În fiecare din veacurile care au urmat unul după altul a devenit vizibilă o parte a planului lui Dumnezeu ca prezentare anticipată al gloriilor nesfârșite, care toate devin vizibile în Fiul. Această prezentare nu va înceta când noi vom fi glorificați și vom intra în starea veșnică. Căci în timp ce despre veșnicie se vorbește deseori ca despre un veac, ea este descrisă ca vecii vecilor (în Efeseni 3.21 și deseori în Apocalipsa [4.9; 20.10; 22.5]). Învățăm din aceasta că va fi o prezentare veșnică a lui Dumnezeu în Hristos, orice revelare necesitând propria veșnicie, pentru ca oștirile salvate și fericite să priceapă și prin El să fie pregătite să corespundă lui Dumnezeu cu înțelegere și sentimente.

Dacă noi cunoaștem pe Hristos, atunci suntem în legătură vie cu Acela ale cărui demnități și glorii ca Fiu erau în Dumnezeuirea veșnică înainte de toți vecii, atunci suntem realmente duși

înapoi în gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea.

Însă în epistola către Evrei nu este vorba atât de mult de prezentarea harului și dragostei Tatălui – aceasta este tema lui Ioan –, ci de întemeierea unui sistem nou al apropierii și al venirii în apropierea lui Dumnezeu, replica adevărată a ceea ce în cortul vechi constituia un sistem al depărtării și nedesăvârșirii. Ultimul era numai temporar, însă ceea ce Hristos a introdus este veșnic. Ca Fiu El are tot așa de puțin un început precum are ca și Cuvântul. Filiațiunea Sa este o glorie pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. În demnitatea și gloria și mărimea persoanei Sale El era pe deplin corespunzător să stea la sfat cu Tatăl, precum și să facă voia Sa și să introducă un sistem al binecuvântării, în care Dumnezeu își găsește satisfacția veșnică, deoarece prin aceasta El putea să aibă pe poporul Său la Sine în apropierea Sa fericită și sfântă. (vezi Evrei 10).

Fiul dragostei Tatălui – Coloseni 1

Și al treilea loc din Scriptură ni-L prezintă în legătură cu gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. Acesta este Coloseni 1. Despre creștinii credincioși se spune că ei au fost mutați în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13). Cuvântul „împărăție” pune înaintea noastră gândul la domnie. Desigur noi nu am fost mântuiți ca să trăim fără nici o lege, ci ca să venim sub domnia Fiului. Totul este coordonat din înălțimea deplină a gloriei filiațiunii lui Isus. În această împărăție El este Cel sublim și domnește peste viața noastră ca viața a acelora care au fost aduși în această împărăție. Însă înapoia autorității și demnității Sale este dragostea Tatălui. El este Fiul dragostei Tatălui.

Celebritatea în sine însuși poate fi rece, formală și oficială. Însă în acest caz ea este legată cu căldură, cu căldura cea mai prețioasă a unei dragoste sfinte. Tatăl iubește pe Fiul, și ca roadă a sentimentului, care generează onoarea și bucuria cea mai mare pentru El, noi am fost aduși într-un domeniu unde El ca Fiu al acelei dragoste poate exercita asupra noastră domnia Sa plină de binecuvântare pentru trup, suflet și duh. Influența cea mai mare în lume nu o exercită materia, și nici duhul, ci dragostea, dragostea lui Dumnezeu. Fiul este acea Ființă minunată în care se odihnește dragostea Tatălui, El este în orice privință corespunzător să fie subiectul ei. Pe El îl caracterizează o demnitate și o frumusețe morală, care în ochii Tatălui este mai presus de toate celelalte. El este Acela în care se găsește o dragoste care desfășează inima Tatălui, care iubește pe Tatăl Său tot așa cum Tatăl îl iubește pe El, și care este un izvor de ajutor suficient și așa de deplin pentru voia Tatălui, precum El însuși merită simpatia Sa.

El este Reprezentantul autorizat al lui Dumnezeu, care îl reprezintă față de toată creația. Nevăzut, așa cum trebuie să fie Dumnezeu în Dumnezeirea Sa nesfârșită și fundamentală, noi nu avem nici o pierdere prin aceasta, căci tot ce este Dumnezeu a luat chip în Hristos. El este chipul lui Dumnezeu. (De aceea este o prostie să faci un chip al lui Hristos. Noi nu avem nevoie de un tablou al unui tablou). Hristos Cel viu, așa cum este El acum în înviere, este adevăratul chip al lui Dumnezeu. El îl prezintă în plinătate și glorie morală, precum și pe calea conducerii și autorității. Sunt și alte autorități și puteri, dar toate vin de la El și sunt subordonate Lui. Ele au un loc în ordinea creației, fiind însă create numai de El și pentru El, ele există numai pentru a-l sluji în sfera pusă lor la dispoziție conform voii Sale, și însușirile domniei lor și sursele puterii lor sunt de la El.

Toate „lucrurile” create, în care ele slujesc, precum forma și natura slujbei lor și autorității lor și măsura puterii lor sunt toate dependente de legea Sa, El este mai presus de toate acestea, este Întâiul-Născut din toată creația, deoarece El a creat toate. El este ziditorul tuturor lucrurilor, oricât de îndepărtată în urmă în timp ar fi nașterea lor – pot să fie milioane de ani –, El este înainte de ele toate, și toate stau împreună în El. Noi suntem duși înapoi în timp înainte de a fi fost orice putere și domnie și stăpânire și găsim acolo o Ființă mare, sublimă și măreață, pe Fiul dragostei Tatălui. Vedem că în această scenă a timpului a venit porunca și chiar vrăjmășia, însă El a fost autorizat prin Dumnezeu să aducă pretutindeni eliberarea de puterea lui satan și să împace toate lucrurile cu Sine. Însă înainte de a intra dezordinea – fie că este vorba de lumea văzută sau lumea nevăzută – El era în gloria Dumnezeirii subiectul simpatiei veșnice a Tatălui Său. El, Cel care a fost rânduit mai dinainte, ca Om să fie Cap al tuturor lucrurilor, a creat toate sferile autorității, în care se realizează pe deplin domnia Sa măreață și plinătatea Dumnezeirii Sale nesfârșite – așa cum va fi în creația salvată. El va marca propriul Său caracter asupra întregii creații și va aduce toate cele din cer și de pe pământ în supunere față de Dumnezeu și în concordanță cu Dumnezeu.

Originea tuturor acestora este mărimea Persoanei Sale, înainte să fi existat vreunul din aceste lucruri. Întregii plinătăți i-a plăcut să locuiască în El, orice acțiune a Maiestății și plinătății Dumnezeirii, toată autoritatea și puterea, toate însușirile și acțiunile ei, toată înțelepciunea și cunoașterea ei și adevărata natură a lui Dumnezeu, dragostea, a fost prezentată și făcută accesibil omului.

Când ucenicii în călătoria furtunoasă au fost liniștiți prin liniștirea vântului și valurilor, ei s-au văzut constrânși să spună: „Cine este Acesta, de Îl ascultă chiar și vântul și marea?” Cu cât studiem mai mult cuvintele Sale: „Slava, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea”, cu atât mai mult inimile noastre se vor pleca înaintea Lui în adorare și laudă.

El este Cuvântul, în care Dumnezeu S-a arătat, El este Fiul veșnic, a cărui demnitate este mai mare decât a oricărei ființe create și care potrivit planului divin a devenit Om, ca să aducă mulți fii în apropierea și părtășia gloriei, El este Creatorul tuturor lucrurilor ca subiect veșnic al dragostei Tatălui Său și Reprezentantul lui Dumnezeu și a putut fi Creatorul și Susținătorul și apoi Cel care a împăcat toate lucrurile și autoritățile cu Dumnezeu.

Tradus de la: [Herrlichkeiten Jesu Christi in Johannes 17 \(1\)](#)

Titlul original: „Glories. A Meditation on John 17. Divine and Eternal Glory“
din *Scripture Truth*, vol. 18, 1926, pag. 87–91

Traducere: Ion Simionescu